

Sólyom László a Máltai Szeretetszolgálatról

Sólyom László korábbi köztársasági elnök augusztus 4-én az aszófői falunapon mondott beszédében a Magyar Máltai Szeretetszolgálatról is véleményt mondott. A karitatív szervezetet beszéde végén pozitív példaként, követhető mintaként ajánlotta az önkormányzatok figyelmébe. Kozma Imre atya, a Máltai Szeretetszolgálat elnöke válaszevelében megköszönte, hogy a korábbi államfő egyértelmű állásfoglalást tett a Máltai Szeretetszolgálat mellett.

Sólyom László beszédében a következőket mondta a Máltai Szeretetszolgálatról:

Szándékosan mégsem valamely település konkrét példáját hozom fel pozitív példaként, hanem egy olyan szervezetét, amely a politikától független, saját programjai és sok kis egységből fölépülő országos szervezete van; amely eredményes, s emellett az önzetlenség és közösségteremtés jellemzi. A Magyar Máltai Szeretetszolgálatról van szó. Azért hivatkozom rájuk, mert ismerem és tisztetem a szervezetet; módszerét nem egyszer ajánlottam az államnak is meggondolásra. Hiszen a cigánykérdésben, a szociális téren ők valódi eredményeket tudnak felmutatni. Még egyszer kiemelem a módszert, a stílust – ez az, ahol a helyi önkormányzatok meríthetnek a példából, hiszen a stílus, a módszerek tekintetében valóban szabad kezük és korlátlan lehetőségük van. Tehát a máltaiaknál nincs parancsolgatás – hanem személyes részvétel, megbeszélés és példamutatás van. Nincs fűnyírólév és az érintettek egy részére méltánytalan általános intézkedés. Minden a konkrét körülményekre van szabva. A tarnabodi befogadó falu, bármilyen sikeres, ismételhetetlen – a máltaiak közreműködését kérő közeli településen már egészen más rendszer működik. Itt is érvényes elv, hogy nincs ingyenebéd – aki nem annyira elesett, hogy mozdulni sem képes, saját magának is tennie kell a kiemelkedésért. Itt van a közelben a veszprémi pokoli torony példája – ahogy a nyomorteleppé züllött magasházat emeletről emeletre rehabilitálják. Ám ott csak kártyás órával lehet áramhoz jutni, csak az kap anyagot, aki megcsinálja ajtáját és ablakát, és így tovább. A legfontosabb azonban a személyes jelenlét. Itt és más nyomortelepeken ott él a rezidens, aki ismeri az embereket, az igényeket, azt, hogy ki képes hatni a közösségre, kivel, miről érdemes tárgyalni és megállapodni. S az önkéntesek hatalmas számát még nem is említettem – bennük rejlik a szervezet függetlensége és ereje.